

TÝDENNÍ HLASATEL

Entered at the Post Office at Chicago, Ill., as second class matter.

Ročník I.

Chicago středa dne 7. září, 1892.

Číslo 6.

V družině dobrodruha krále.

HISTORICKÝ ROMÁN. Sepsal BOHUMIL HAVLASA.

Pokračování.

„Jsem, příteli! jsem tyž Richard, co druhdy v Týnici a před roky v Praze. Snad jsem se poněkud změnil,” usmál se vážně, opětuje obe jmutí. Shledáme se ještě.

„Zůstanu v Praze. Ty jdeš?”

„Musím.”

„Věřím ti. S bohem!”

„A kéž mnoho zdaru!” Muž v říze rychle odcházel za zajateci. Pán z Miličina pohlížel za ním pohřížen v upomínky. Náhle sebou trhl, jemná ruka dotkla se jeho ramene.

„Pane z Miličina,” ozvala se Marie Lucemburská, ty's zapomněl na svou úlohu a utonul jsi ve zpomínkách.”

„Odpusť, Milosti,” omlouval se mladý muž.

„Vždyť odpouštím, důkaz toho, že tě žádám za službu. Právil's, že mám očekávat Jeho Milost některý večer, či jinak že mám uspořádat soukromou zábavu?”

„Tak jest, Milosti.”

Marie pohlížela na zadumaného starce u pilíře. „Nuže, mám plán hotový. Dojdi k těmto hudecům a rei jim, aby se dostavili pozejtří na hrad, kde je budeš očekávat. Chci uvítat jaro malou zábavou, chci uctít jeho Milost ve své domácnosti. Není nám zde přáno francouzských troubadorů, nuže vezmeme i šedinami za vděk.”

Po chvíli kráčel Heřman z Miličina v uctivé vzdálenosti za oběma paními ku hradu.

IV

Mužové činu.

V domě u mosteckých věží dlel ve svém pokoji pan Jindřich z Lipé. Nádherný tento velmož, jehož dvůr byl velkolepější než dvůr samého krále, jehož moc byla větší než Lucemburského Jana, jehož etížádostivá osoba, plná ducha, vroucnosti a opět prohnání, a stranictví, četala více přívrženců než korunovaný cizinec, seděl u gotického stolku ve křesle téhož druhu, žádama ku dveřím obrácen. S úsměvem

pohlížel na jemný pergamen čítaje po několikáté slova na něm napsaná; posléze utkvělo jeho oko na podpisu. „Alžběta” stálo tam. „Alžběta,” četl hlasitě a zabloudil na protější křeslo, jako by tam viděl všechny vnady, jež posavad spojovala v sobě vábná Polka; pak se opět usmál své malichernosti, které se oddával jako dvacetiletý jun, a vložil hlavu ve dlaň.

Známo jest, že královna Alžběta, vdova po Václavu a Rudolfu, českých králích, sídlící v Hradech nad Labem, byla milenkou tohoto velmože. Milostný onen poměr, spojen se etížádostí a feudálními nároky pána z Lipé i stranníků, byl též hlavním tvořitelem dvou sporůch stran v zemi, které ještě do nedávna žily mezi sebou v rozbroji a stále skrytě na sebe nevěly, strana to královských manželů a strana Jindřicha z Lipé a královny Hradecké.

Úsměv nezmizel se rtů českého pána, nicméně ukazovala jeho tvář, že k jiné důležitější věci zabloudil jeho činný duch. Tiché kroky jej vyrušily. „Tys to, pane Chověno?” tázal se bez ohlednutí.

„Jsem, Milosti.”

„Přeješ si něco?”

„Zajisté, jinak bych nevytrhoval Tvou Milost. Nějaký muž žádá tě za soukromou rozmluvu.”

Teprva teď se ohlédl velmož. Jeho velké výrazné oko upřelo se na komořího. „Znáš jej?” — „Nikoli.” — „Řekl ti jméno?” — „Právil, že jest magister lékařství, jméno nezjevil.”

„Lékař?” řekl pro sebe pan Jindřich a dodal: „Uveď jej!” Bádavě pohlížel ku vchodu.

Mladý, asi pětaticetiletý muž v temné říze doktorské vstoupil a lehce se uklonil. Velmož se zahleděl na vážnou, ušlechtilou tvář a setkal se s hnědým, tajemným okem, jež hrdě, ač majitel toho oka se klonil, z pod vysokého čela naň zíralo. Pokynul mu rukou na křeslo a přešel komnatu, zahlížeje na pokojně si usednuvšího. Po té si přejel rukou čelo, chtěje zbudit nějaké upomínky, mrzut ale nad nezdarem stanul u přichozeního a započal: „Memylím-li se, viděl jsem tě již kdesi učený magistře?”

Oslovený vida jej státi učinil taktéž a chladně se uklonil. „Možno, milosti,” řekl s nepatrným úsměvem; „mé bydliště jest Praha a její okolí. Zajisté že jsi ráčil povšimnout si někde mé osoby.”

„Ne, ne, my se viděli někde ve vážnější chvíli a tuším dokonce v důvěrné rozmluvě. Můžeš pomoci mé paměti.”

Cizinec se uklonil. „Sluji Richard.”

Pan z Lipé se opět zamyslel. „Ah!” zkríkkl náhle; „pamatuji se! Nejsi onen učený magister, který zaujímal důležité postavení u biskupa Jana, jsa jeho miláčkem?”

„Ano, jsem tyž Richard, lékař důstojného pražského biskupa.” Úsměv opět mu pohláhl na rtech, když viděl velmožovu ostýchavost, s jakouž obnovoval vzpomínku naň. „Tak jest, velmožný pane, jsem